

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 05.03.1965, sp. zn. 2 Tz 2/65, ECLI:CZ:NS:1965:2.TZ.2.1965.1

Číslo: 28/1965

Právní věta: Vzdá-li se obviněný výslovně opravného prostředku, nemůže pak podat opravný prostředek ani prostřednictvím svého obhájce. Obhájce může podat odvolání i proti vůli obviněného, je-li obviněný nesvéprávný.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 05.03.1965

Spisová značka: 2 Tz 2/65

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Opravné prostředky

Předpisy: 141/1961 Sb. § 253 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 28/1965 sb. rozh.

Vzdá-li se obviněný výslovně opravného prostředku, nemůže pak podat opravný prostředek ani prostřednictvím svého obhájce. Obhájce může podat odvolání i proti vůli obviněného, je-li obviněný nesvéprávný.

[\(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. března 1965 - 2 Tz 2/65.\)](#)

Rozsudkem krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 12. 1964 sp. zn. 2 To 404/64 byl k odvolání obžalovaného M. zrušen rozsudek okresního soudu ve Strakonicih ze dne 31. 10. 1964 sp. zn. 1 T 145/64 ve výroku o trestu a obviněnému byl uložen trest nápravného opatření se srážkou 25 % z odměny za práci.

Ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem krajský soud rozsudkem ze dne 5. 3. 1965 sp. zn. 5 [Tz 2/65](#) zjistil porušení zákona v ustanovení § 253 odst. 1 tr. ř., napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu v Českých Budějovicích k novému projednání a rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu ve Strakonicih byl obviněný M. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 223 odst. 1 tr. zák., který spáchal tím, že dne 26. 7. 1964 v odpoledních hodinách, jako řidič osobního auta na státní silnici Strakonice – Písek v blízkosti obce Kbelnice v důsledku nepřiměřené rychlosti havaroval a tak zavinil zranění spolujezdkyň M. V. a Z. V.

Za uvedený trestný čin byl obžalovanému uložen trest nápravného opatření v trvání 8 měsíců se srážkou 25 % z odměny za práci.

Po vyhlášení rozsudku a po poučení o odvolání při hlavním líčení dne 31. 10. 1964 – jak plyne z protokolu o hlavním líčení – obviněný prohlásil, že se vzdává prostředku, avšak dne 6. 11. 1964 podal odvolání, které zaměřil proti výroku o trestu.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 10. 12. 1964 sp. zn. 2 To 404/64 k odvolání obviněného podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a obviněnému uložil trest nápravného opatření v trvání 5 měsíců se srážkou 25 % z odměny za práci.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal generální prokurátor ve lhůtě stanovené v § 272 tr. ř., stížnost pro porušení zákona, v níž vytýká, že odvolací soud porušil zákon v ustanovení § 253 odst. 1 tr. ř., když odvolání obviněného nezamítl jako podané osobou, která se odvolání výslovně vzdala. Generální prokurátor současně navrhl nápravu pochybení postupem podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 271 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, jež, mu předcházelo a shledal, že stížnost pro porušení zákona je důvodná.

Podle § 253 odst. 1 tr. ř. odvolací soud bez věcného přezkoumání zamítne odvolání, jestliže bylo podáno osobou, která se odvolání výslovně vzdala.

Podle cit. ustanovení však odvolací soud v této věci nepostupoval, když přehlédl záznam v protokolu o hlavním líčení, z něhož vyplývá, že obviněný po vyhlášení rozsudku a po poučení o odvolání výslovně prohlásil, že „se vzdává opravného prostředku“. Z tohoto prohlášení jednoznačně vyplývá vůle obviněného vzdát se odvolacího práva bezvýhradně a úplně, když účinnost vzdání se odvolání plyne z toho, že výslovné prohlášení bylo učiněno vůči soudu ve formě předepsané pro soudní podání (§ 59 odst. 1 tr. ř.). Na věc nemohla nic změnit skutečnost, že odvolání podal obviněný prostřednictvím zvoleného obhájce, neboť prohlášením podle § 250 odst. 1 tr. ř., není vázán jen obhájce nesvéprávného obviněného (§ 41 odst. 4 tr. ř.). Vzhledem k tomu, že obviněný je podle obsahu spisu osobou svéprávnou (způsobilou k právním úkonům), bylo nutno na jeho odvolání pohlížet jako na odvolání podané osobou, která se odvolání výslovně vzdala a jako takové je – pokud by proti záznamu v protokolu o hlavním líčení nebylo důvodných námitek – podle § 253 odst. 1 tr. ř. a limine zamítnout.

Jestliže tak odvolací soud neučinil a z podnětu uvedeného odvolání ve věci sám rozhodl, porušil ve prospěch obviněného zákon v ustanovení § 253 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud proto uvedené porušení zákona podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil a vadné rozhodnutí krajského soudu podle § 269 odst. 2, § 272 tr. ř. zrušil.

Obviněný v řízení před Nejvyšším soudem po podání stížnosti pro porušení zákona v písemném podání ze dne 25. 2. 1965 namítal, že se odvolání po vyhlášení rozsudku prvního stupně výslovně nevzdal, takže záznam v protokolu o hlavním líčení je nesprávný. Protože předpokladem postupu podle § 253 odst. 1 tr. ř. je prošetření důvodnosti uvedených námitek obviněného, bylo podle § 270 odst. 1 tr. ř. krajskému soudu v Českých Budějovicích přikázáno, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Krajský soud bude muset nejprve provést potřebné úkony zaměřené na objasnění otázky správnosti záznamu v protokolu o hlavním líčení o vyjádření obviněného, které učinil po vyhlášení rozsudku a po poučení o odvolání. Nebudou-li námitky obviněného v tomto směru shledány důvodnými, bude nutno z důvodů výše uvedených jeho odvolání podle § 253 odst. 1 tr. ř. bez věcného přezkoumávání zamítnout.